

ชีวิตคนยอมอยู่อย่างมีความหมายและมีความหวัง

มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ

มนุษย์ได้รับมอบพลังในการปกครองธรรมชาติไว้จากธรรมชาติเอง

มนุษย์จึงจำเป็นต้องอยู่อย่างมีธรรมชาติโดยแท้

เพื่อการปกครองธรรมชาติให้เกิดสันติสุขได้สำเร็จ

ลมหายใจของมนุษย์คือสิ่งที่สะท้อนความมีจิตและวิญญาณ

ความปราณีตละเอียดอ่อนของจิตวิญญาณ หมายถึงการมีพลังอันทรงคุณภาพของมนุษย์เอง

ความรู้สึกสัมผัสได้ของมนุษย์ ถือเป็นสื่อที่สะท้อนข้อมูลและพลังเพื่อการรับมาพัฒนาตนเอง

หากมนุษย์ได้ตระหนักถึงคุณค่าและรู้จักใช้ให้เป็นประโยชน์ย่อมบรรลุผลสืบพอกตลอดไป

มนุษย์ผู้ปราศจากการรู้ตนเองได้ช่วยตนเองถึงสภาวะอันเป็นแก่นแท้

เพื่อใช้เป็นพลังในการปกครองและพัฒนาตนเองอย่างถึงพื้นฐานอันแท้จริง

ไม่ว่ามนุษย์ผู้นั้นจะปกครองและพัฒนาธรรมชาติหรือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ย่อมส่งผลมุ่งสู่ทิศทางตรงกันข้ามกับความมีสันติสุขเสมอ

ทราบใดที่มนุษย์ยังคงมีลมหายใจ

และทราบใดที่มนุษย์ยังคงมีความรู้สึกสัมผัส

หากปราศจากการพัฒนาจิตวิญญาณให้สามารถรับข้อมูลจากภายนอกได้อย่างแท้จริง

ก็เปรียบเสมือนร่างกายที่เกิดมาของมนุษย์ ตกอยู่ในสภาวะไร้ความหมาย และอยู่อย่างเดียวดาย.

ชีวิตมนุษย์ทุกคน ต่างก็อยู่ด้วยความหวัง

แต่ความหวังที่อยากเห็นผลสำเร็จได้ทันตาเห็นใจ ก็คือความหวังผลตอบสนองอารมณ์ส่วนตัว

มนุษย์ผู้รู้สัจจะ และเชื่อว่า สัจจะเป็นสิ่งทรงอำนาจเหนืออื่นใดในโลก

ชีวิตที่ถือสัจจะเป็นฐานแห่งความหวัง ความเป็นผลสำเร็จย่อมบังเกิดได้เสมอ

เพราะความหวังอันบริสุทธิ์นั้น จะไม่มีความสำเร็จหรือไม่สำเร็จอยู่ในจิตตนเอง

แม้ว่ามันจะเป็นผลสำเร็จในชั่วลูกชั่วหลานเขา อันเป็นสิ่งที่ชีวิตเขาไม่อาจมองเห็น

แต่สภาวะจิตคนประเภทนี้ จะทำดีที่สุดจนวันตาย อย่างปราศจากความท้อถอย

และนี่แหละ คือพื้นฐานของการปราศจากความท้อถอยในชีวิตที่แท้จริง.

๒๕๖

ระพี สาคริก

11 สิงหาคม 2528